

Arrest

nr. 343 898 van 31 maart 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X
X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. TRICHA
Rue Lucien Defays 24-26
4800 VERVIERS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 2 mei 2025 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 april 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 28 oktober 2025.

Gelet op de beschikking van 16 december 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KALIN, loco advocaat A. TRICHA.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers, die verklaren afkomstig te zijn uit Albanië, dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 16 april 2025 waarbij hun verzoeken om internationale bescherming onderzocht en behandeld worden met toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en waarbij de verzoeken kennelijk ongegrond worden verklaard met toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Bij koninklijk besluit van 12 mei 2024 werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst. Hieruit vloeit het vermoeden voort dat in hoofde van onderdanen afkomstig uit een veilig land, zoals in casu verzoekers uit Albanië, in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. Het komt verzoekers toe om duidelijk aan te tonen dat, in hun specifieke situatie, hun land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd. De bewijslast rust op verzoekers.

2. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

3. In de bestreden beslissingen komt vooreerst naar voor dat de verwerende partij van oordeel is dat op grond van het geheel van de gegevens in het administratief dossier er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in hoofde van beide verzoekers kan blijken. In de bestreden beslissingen wordt omstandig toegelicht dat bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) geen procedurele noden kenbaar zijn gemaakt door verzoekers, dat het persoonlijk onderhoud telkens op normale wijze verlopen is en dat geen specifieke steunmaatregelen werden verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hun rechten gerespecteerd worden en dat zij in de gegeven omstandigheden kunnen voldoen aan hun verplichtingen. Verzoekers laten deze motieven volledig ongemoeid, laat staan dat zij deze weerleggen. In voorliggend verzoekschrift stellen zij louter op algemene wijze dat 'eventuele inconsistenties of onnauwkeurigheden in het relaas van de asielzoeker kunnen worden toegeschreven aan de toestand van intense psychologische stress waarin hij zich bevond op het moment van het interview'. Evenwel lichten zij dit geenszins toe, noch leggen zij enige medische attesten neer die hun psychologische problematiek verduidelijken of aantonen. Aldus voeren verzoekers geen enkel dienstig verweer en brengen zij geen concrete elementen bij die een ander licht werpen op de motieven van de bestreden beslissingen.

4. In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoekers geen substantiële redenen hebben opgegeven om hun land van herkomst in hun specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komen. De commissaris-generaal stelt vast dat verzoekers niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kunnen worden erkend en dat zij verder niet in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien worden de beschermingsverzoeken als kennelijk ongegrond beschouwd in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt, net als het CGVS, vast dat verzoekers geen nood aan internationale bescherming aantonen.

5. Verzoekers vrezen bij terugkeer naar Albanië vervolging omwille van verzoekers problemen met F.D., die een machtige achtergrond heeft en lid is van de criminele groep Bajri.

Verzoekers tonen echter geen nood aan internationale bescherming aan. De verwerende partij heeft op afdoende wijze rekening houden met hun verklaringen en de documenten aangebracht in het kader van hun beschermingsverzoeken, en heeft deze elementen afdoende onderzocht alsook zorgvuldig beoordeeld en afgewogen. De bevindingen van de verwerende partij vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoekers slagen er niet om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

5.1. Vooreerst wordt er geen geloof gehecht aan het asielrelaas van verzoekers. Wat betreft de problemen die verzoeker met F.D. zou hebben gekend wordt in de bestreden beslissingen terdege door de verwerende partij het volgende bemerkt: "U slaagde er voorts geenszins in om een consistent en aannemelijk overzicht van de feiten te geven. Het is vooreerst al weinig aannemelijk dat F.D., die volgens u een machtige achtergrond heeft (CGVS B., p.9), de gestolen brommer niet binnen zijn eigen netwerk zou laten herstellen en daarvoor een beroep zou doen op u, die hem nooit eerder ontmoet had (CGVS B., p.10). Vervolgens bent u tegenstrijdig over uw aanhouding door de politie: waar u op het CGVS meermaals verklaarde dat de politie langskwam net nadat u de brommer geparkeerd had (CGVS B., p.6, p.8), beweerde u bij de DVZ dat de politie u tegenhiel terwijl u op straat reed met de brommer (vragenlijst CGVS B. 1e VIB, vraag 3.5). Daarnaast zijn uw verklaringen over de manier waarop u de naam van F.D. te weten kwam onsamenhangend. Op het CGVS verklaarde u namelijk eerst dat u via uw vriend en advocaat de naam van

F.D. hoorde en die vervolgens aan de politie doorgaf, om enkele ogenblikken later te verklaren dat u de persoon of zijn naam niet kende en twee weken later de naam te horen kregen van een klant (CGVS B., p. 6). Gevraagd om opheldering bleef u mist spuien. U zegt namelijk zowel dat u de naam van F.D. van uw advocaat vernam, als dat u de naam niet kende voordat uw klant erover begon (CGVS B., p. 12). Beide versies zijn uiteraard niet verzoenbaar met elkaar. Voor de DVZ gaf u nog een andere versie van de feiten. Daar verklaarde u namelijk dat, toen de politie u tegenhield, ze vroegen van wie de brommer was en u zei dat die van F.D. was (vragenlijst CGVS B. 1e VIB, vraag 3.5).

Ook inzake de tijdlijn van de gebeurtenissen kunnen uw verklaringen niet overtuigen. U herinnert zich nog goed dat het in augustus van 2021 was dat iemand een brommer naar uw garage bracht (CGVS B., p.5), terwijl u voor de DVZ verklaard had dat het in oktober of november 2021 was (vragenlijst CGVS B. 1e VIB, vraag 3.5), een verschil van 2 tot 3 maanden en bovendien een ander seizoen. Voor de DVZ haalde u na de episode op het politiecommissariaat een confrontatie met F. 2 dagen later aan, waarbij u bang naar binnen vluchtte. Daarnaast zei u dat u F. voor de school van uw kinderen zag en later nog eens op straat in dezelfde wagen (vragenlijst CGVS, *ibid.*). Op het CGVS sprak u daarentegen over een eerste aanvaring 2 weken na uw verblijf op het politiecommissariaat. Hierbij sprak u met F.D., waarna hij vertrok en was er geen sprake van dat u zich in uw huis verschanste (CGVS B., p.6). Pas in het kader van een volgend bezoek van F. enkele weken nadien waarbij u een wapen opmerkte haalde u dit op het CGVS aan. Over het zien van F. op straat na de episode aan de school rept u dan weer met geen woord, u verklaarde louter dat u een maand niet meer naar buiten kwam nadat u F. aan de school had gezien (CGVS B., p.13). Geconfronteerd met het feit dat u voor de DVZ uw eerste confrontatie met F.D. 2 dagen en niet 2 weken na uw vrijlating situeerde, ontkende u uw eerdere verklaring (CGVS B., p.14-15). Het louter ontkennen van uw eerste verklaring doet geen enkele afbreuk aan voornoemde, duidelijke tegenstrijdigheid. U had bovendien geen opmerkingen bij het interview op de DVZ en stelde de tolk goed begrepen te hebben (CGVS B., p.1). Bovendien werden uw verklaringen aan u voorgelezen in het Albanees en ondertekende u voor akkoord. Naast deze discrepanties tussen uw verklaringen op de DVZ en op het CGVS blijkt dat u ook tijdens uw onderhoud op het CGVS zelf geen lijn kan aanhouden. U verklaarde namelijk aanvankelijk dat u op dezelfde dag dat F. u voor het eerst bedreigde van een klant te horen kreeg wie hij was (CGVS B., p.6). Even later situeert u deze mededeling van uw klant bij een volgend bezoek van F. (CGVS B., p.7). Gelet op uw verklaringen dat de brommer eind augustus bij u afgezet werd, u 3 dagen vastgehouden werd door de politie, u 2 weken daarna een kwade F. over de vloer kreeg, u pakweg 3 weken later F. met een wapen zag, u hem 2 of 3 dagen later aan de school van uw kinderen zag (CGVS B., p. 6) en u een maand later Albanië verliet (CGVS B., p. 13), moet uw vertrek ten laatste begin november gesitueerd worden. U verklaarde echter dat u in december vertrok (CGVS B., p. 5).

Vervolgens is er niets aan van de door u beweerde aanhouding van een paar dagen en de gerechtelijke procedure. Uw uitleg dat u oorspronkelijk aangehouden werd omdat u met een gestolen brommer reed, maar vervolgens beschuldigd werd van het rijden zonder rijbewijs met een brommer waarvoor u geen rijbewijs nodig had (CGVS, p.11) houdt geen steek. Bovendien verklaart u niet te weten of u documenten heeft in verband met uw zaak of van uw advocaat. Evenmin hebt u gepoogd om deze documenten te verkrijgen omdat u bang was om naar de politie te stappen (CGVS B., p.8, p.12). U verklaarde voor de DVZ nooit veroordeeld geweest te zijn door een rechtbank (vragenlijst CGVS B. 1e VIB, vraag 3.2) en maakte op het CGVS duidelijk dat u naar de rechtbank ging, maar geen straf kreeg, maar zich wel wekelijks op het politiecommissariaat moest aanmelden (CGVS B., p.11). Uw echtgenote beweerde daarentegen dat u op de rechtbank ontboden werd, maar dat u er niet naartoe ging (CGVS V., p.5), en dat u bij verstek veroordeeld werd tot drie maanden gevangenisstraf en documenten van de rechtbank ontving (vragenlijst CGVS V. 1e VIB, vraag 3.5; CGVS V. p.5).

Voorts komt u niet verder dan vaagheden wat betreft de persoon F.D. en de criminele bende waarmee hij geaffilieerd zou zijn. U verklaarde geboren en getogen te zijn in Shkodër en daardoor te weten dat de politie niets tegen die mensen kan doen (CGVS B., p.8). Desondanks hebt u geen idee van de banden tussen F. en de groep Bajri. U kan enkel zeggen dat een klant u vertelde over deze banden, net als over zijn woonplaats D. Hoe deze klant hiervan op de hoogte was, weet u niet. Of F. een gezin heeft en waarmee hij zich bezighoudt in het dagelijks leven weet u evenmin (CGVS B., p.9). Vervolgens blijkt u niet te weten of F. u nog zoekt, noch probeerde u zich daarover te informeren (CGVS B., p.13). Waar u verklaarde geen contacten te onderhouden met mensen in Albanië, zei u eveneens daar geen speciale reden voor te hebben (CGVS, p.4). Er kan dan ook vanuit gegaan worden dat u in Albanië nog over een netwerk beschikt. Het kan dan ook niet overtuigen dat u geen enkele moeite deed om u over uw belager te informeren, aangezien het hier om een element gaat dat integraal deel uitmaakt van de kern van uw vrees. Deze kennelijke desinteresse is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas.

Tevens blijkt uw echtgenote amper op de hoogte te zijn van uw problemen en hetgeen ze wél weet is dan weer tegenstrijdig met uw verklaringen – zo werd reeds hierboven duidelijk aangaande uw aanhouding - of met haar eigen verklaringen voor de DVZ. Hoewel u het slechts over F.D. had en geen andere personen

vernoemde en al uw problemen met hem voortvloeien uit de inbeslagname van zijn brommer, verklaarde zij dat u een paar problemen met een paar personen heeft (CGVS V., p.4). Zij had het verder consequent over de personen met wie u te maken had. Zij kon echter geen enkele naam opnoemen en wist enkel te zeggen dat ze van de familie Bajri zijn. Vervolgens situeerde zij de dag waarop u de brommer herstelde in mei of juni (CGVS V., p.6). Zij verklaarde dat u voortdurend bedreigd werd, maar kon zelfs bij benadering niet zeggen hoeveel incidenten zich voordeden, noch kon zij bij benadering zeggen wanneer de incidenten zich voordeden, maar verwees vaagweg naar december (CGVS V., p.7). Waar u volgens haar gezegd zou hebben dat u drie keer het dreigement kreeg dat uw vrouw en kinderen vermoord zouden worden (CGVS V., p.7), zei u zelf dat er nooit bedreigingen geuit werden tegenover uw kinderen (CGVS B., p.8). Voorts was er nergens in uw verklaringen, noch voor de DVZ, noch tijdens uw onderhoud op het CGVS, ooit sprake van geld dat u betaalde aan uw belagers. Volgens uw echtgenote betaalde u echter 700 000 lek aan uw schuldeisers (CGVS V., p.5, p.9). U verklaarde uitdrukkelijk dat u F. slechts één keer aan de school van uw kinderen zag (CGVS B., p.12), uw echtgenote stelde het niet te weten en voegt toe dat het een keer of twee was (CGVS V., p.9). Daarvoor nog had zij tegenover de DVZ verklaard dat u uw belagers meermaals voor de school zag (DVZ, verklaring volgend verzoek V., vraag 23). U verklaarde dat u na het zien van F. aan de school met uw echtgenote praatte, u haar uw verhaal vertelde en zij vervolgens haar werk stopzette (CGVS B., p. 6). Uw echtgenote verklaarde echter dat u haar niet meer naar haar werk liet gaan, maar dat zij de reden daarvoor niet kende en pas in Frankrijk door u ingelicht werd over wat er gebeurd was (CGVS V., p. 6). Voorts is het verre van ernstig dat u het incident dat uw echtgenote aanhaalde waarbij zij en uw moeder met een kalasnikov bedreigd werden, compleet onvermeld liet.

Gevraagd of uw echtgenote ooit F. zag, zei u dat u denkt dat zij hem ooit ontmoet heeft. Gevraagd om te vertellen wat u hierover weet, zei u louter het niet te weten (CGVS B., p.7-8). Los van uw zeer bizarre onwetendheid wist uw echtgenote dit incident niet aannemelijk te maken. Dit incident situeerde ze in december, tien dagen tot maximum twee weken voor jullie vertrek (CGVS V., p.7-8). U zou op dat moment gaan vissen zijn buitenshuis (CGVS V., p.5), maar naar eigen zeggen bent u in de maand voor jullie vertrek niet meer naar buiten gegaan (CGVS B., p.13). Zij zei ook dat de kinderen toen op school waren (CGVS V., p.5), wat niet strookt met uw verklaring dat u uw kinderen niet meer naar school stuurde nadat u F.D. daar zag (CGVS B., p.6), een maand voor jullie vertrek (CGVS B., p.12-13). Voorts was zij niet eenduidig over het bedrag dat zij betaalde, voor de DVZ verklaarde zij dat het 600 euro was (vragenlijst CGVS V. 1e VIB, vraag 3.5), terwijl het in haar onderhoud op het CGVS plots om 1000 euro bleek te gaan (CGVS V., p.5). Tot slot moet er nog een tegenstrijdigheid opgemerkt worden waar u verklaarde dat u vanuit Kosovo met een gehuurde bestelwagen vertrok (CGVS B., p.7), terwijl uw echtgenote verklaarde dat jullie vandaaruit in uw eigen wagen reisden (CGVS V., p.5).” De verwerende partij stelt in de bestreden beslissingen op goede gronden vast dat verzoekers niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij F.D. dienen te vrezen. Louter stellen dat zij onterecht bepaalde inconsistenties en tegenstrijdigheden verweten worden, zonder dit concreet toe te lichten of argumenten op te werpen die de in de bestreden beslissingen vastgestelde tegenstrijdigheden kunnen verklaren of weerleggen. Door louter te poneren dat de verwerende partij zich baseert op gedeeltelijke verklaringen die tijdens het persoonlijk onderhoud niet zouden zijn onderzocht en dat zij heeft verzuimd om verzoekers op bepaalde punten te ondervragen, zonder dit concreet toe te lichten, noch te verklaren hoe dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden beslissingen, kunnen verzoekers geen ander licht werpen op bovenstaande pertinente vaststellingen.

5.2. In voorliggend verzoekschrift verwijzen verzoekers naar een nieuwsartikel van www.express.co.uk over F.D. (stuk 2 bij het verzoekschrift – met consulteerbare weblink). Zij betogen ook dat de verwerende partij ‘geen moeite genomen heeft om iets over F.D. te weten te komen’. De Raad merkt het volgende op. Vooreerst doen verzoekers hiermee geen afbreuk aan de pertinente vaststellingen wat betreft hun zogenaamde vrees voor vervolging vanwege F.D. in Albanië. Door een nieuwsartikel neer te leggen over F.D. en zijn (illegale) verblijf in het Verenigd Koninkrijk kunnen verzoeker geen ander licht werpen op de motieven van de bestreden beslissingen waaruit blijkt dat zij slechts bij vage, inconsistente tegenstrijdige verklaringen blijven wat betreft F.D. en de samenhangende problemen, waardoor geen geloof wordt gehecht aan hun asielrelaas. Bovendien, hoewel melding wordt gemaakt van zijn lidmaatschap bij Albanese georganiseerde misdaadgroep, wordt nergens enig verband aangetoond met verzoekers’ persoonlijke problemen. Het artikel zegt niks over verzoekers’ persoonlijke situatie. Verzoekers maken hiermee niet in concreto aannemelijk dat zij persoonlijk problemen zouden hebben gekend met deze persoon.

5.3. De ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoekers geschetste vrees wordt verder ondermijnd door het gegeven dat verzoeker in 2023 gedurende twee maanden naar Albanië is teruggekeerd. De verwerende partij bemerkt hierover terdege: “Zo moet er opgemerkt worden dat u in 2023 twee maanden terugging naar Albanië (CGVS B., p.5). U verklaarde dat u naar Shkodër ging om een nieuw paspoort af te halen, slechts twee of drie dagen in uw eigen huis was en voor de rest bij een tante in Durrës verbleef (CGVS B., p.13-14). Voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u echter dat u gedurende die periode in Shkodër verbleef (verklaring DVZ B. 1e VIB, p.14). Het feit dat u vrijwillig naar uw thuisland terugging en bovendien wisselende verklaringen aflegt over uw verblijfplaats aldaar, doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden vrees.”. In voorliggend verzoekschrift betogen verzoekers

nog dat verzoekers terugkeer voor enkele dagen naar Albanië niet relevant is aangezien hij gedurende een beperkte periode op onbekende plaatsen zijn toevlucht zou hebben gezocht en dit om bepaalde administratieve procedures af te ronden. Louter post-factum verklaren dat hij enkel op onbekende plaatsen verbleef en dat hij bepaalde administratieve procedures wenste af te ronden, is niet samenhangend met zijn verklaringen op het CGVS. Zo verklaarde hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat hij enkele dagen in zijn eigen huis zou hebben verbleven. Ook vermeldde verzoeker enkel dat hij een nieuw paspoort ging afhalen, waardoor een verblijf van twee maanden wel erg lang is (NPO verzoeker, p.5 en 13-14). Verzoekers' betoog in het verzoekschrift is dan ook niet dienstig. Ook menen verzoekers dat dit gegeven hun relaas niet ongeloofwaardig maakt. Evenwel stelt de Raad in navolging van de verwerende partij vast dat verzoekers terugkeer naar zijn land van herkomst, en naar de plek waar hij problemen zou hebben gekend, wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas en aan hun beweerde vrees in hun land van herkomst. Bovendien maakt verzoeker geen melding van enige problemen tijdens zijn verblijf van twee maanden naar Albanië in 2023. Verzoekers gedrag relativeert in ernstige mate hun voorgehouden vrees. Aangaande verzoekers' verweer dat verzoekers terugkeer naar Albanië niet relevant is, wijst de Raad er nog op dat het louter tegenspreken van de motivering van de bestreden beslissingen niet van die aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt immers aan verzoekers toe om de motieven van de bestreden beslissingen met concrete argumenten te weerleggen waar zij in casu in gebreke blijven.

5.4. Wat betreft verzoekers moeder en haar reden voor vertrek uit Albanië, wordt in de bestreden beslissing terdege als volgt gemotiveerd: "Wat betreft het voorval in juni 2022 dat de aanleiding was voor uw moeder om Albanië te verlaten, verschillen jullie ook danig van interpretatie. U verklaart dat uw moeder zei dat ze viel, maar dat u twijfelt en vermoedens heeft dat er iets anders gebeurd is (CGVS B., p.8). Uw echtgenote daarentegen is er stellig van overtuigd dat uw moeder wel degelijk door derden mishandeld is, omdat de burens vaststelden dat zij overal op haar lichaam blauwe plekken had (CGVS V., p.8). Er moet voorts opgemerkt dat geen van jullie dit incident vermeldde in jullie interviews voor de DVZ, terwijl jullie reeds kort na de feiten hierover geïnformeerd werden door de burens (CGVS V., p.8). Aangezien jullie beiden op zijn minst een vermoeden hadden dat uw moeder aangevallen werd als gevolg van de problemen waarvoor jullie om internationale bescherming verzoeken, kan jullie stilzwijgen hierrond niet overtuigen. Jullie leggen bovendien niets van medische attesten van dit voorval neer, hoewel uw moeder naar het ziekenhuis gebracht zou zijn (CGVS V., p. 8). Deze vaststellingen nopen tot de conclusie dat jullie deze aanval op uw moeder niet aangetoond hebben.

Het is niet ernstig dat jullie versies van de feiten zodanig verschillen en dat jullie essentiële elementen niet weten van elkaar. U vertelde veel dingen niet aan uw echtgenote omdat u niet wou dat ze zich aangedaan zou voelen (CGVS B., p.14). Vice versa verklaarde uw echtgenote dat zij niet aan u vertelde dat zij bedreigd werd met een kalasjnikov omdat u depressief was, zij bang was dat u zelfmoord zou plegen en dat zij het later evenmin aan u vertelde vanwege uw hoge bloeddruk (CGVS V., p.10). Dat jullie elkaar uit bezorgdheid niet inlichten, is geen geldige reden. Nu jullie samen een verzoek om internationale bescherming ingediend hebben – reeds voor de derde maal na jullie verzoek in Frankrijk en jullie eerste verzoek in België – kan er immers redelijkerwijze verwacht worden dat jullie elkaar zo goed mogelijk inlichten over de omstandigheden die aanleiding gaven tot jullie vertrek." Verzoekers laten deze motieven volledig ongemoeid, laat staan dat zij deze weerleggen. De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekers volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

5.5. Waar verzoekers nog stellen dat er geen effectieve bescherming vanwege de nationale autoriteiten is en zij daarvoor verwijzen naar en citeren uit de COI Focus Albanië – Algemene situatie van 6 januari 2025 (met consulteerbare weblink), wijst de Raad erop dat hun betoog niet dienstig is aangezien zij hun beweerde vrees in hun land van herkomst niet geloofwaardig hebben gemaakt.

6. In voorliggend verzoekschrift betogen verzoekers nog dat zij bij terugkeer naar Albanië blootgesteld zullen worden aan sociaaleconomische omstandigheden die onvereenigbaar zijn met een menswaardig bestaan, gelet op artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens (hierna: EVRM) en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient te worden benadrukt dat zuiver socio-economische overwegingen niet zonder meer onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet vallen en slechts relevant kunnen zijn in het kader van een verzoek om internationale bescherming wanneer een verzoeker een reëel risico zou lopen om bij terugkeer naar zijn land van herkomst terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals bedoeld in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. In casu tonen verzoekers niet aan, noch blijkt uit het rechtsplegingsdossier, dat er in Albanië sprake is van een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door gedragingen van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor. Voorts blijkt niet dat verzoekers in deze context persoonlijk worden gevisieerd of dat zij behoren tot een groep van gevisieerde personen. Er wordt niet aangetoond dat

verzoekers bij terugkeer naar Albanië door een actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zouden kunnen voorzien in hun elementaire levensbehoeften. In verzoekers' dossier zijn er geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in hun hoofde suggereren. Evenmin wordt zulks door verzoekers concreet aangetoond.

Door in voorliggend verzoekschrift louter op algemene wijze te beweren dat zij bij terugkeer naar Albanië blootgesteld zullen worden aan sociaaleconomische omstandigheden die onverenigbaar zijn met een menswaardig bestaan, slagen verzoekers er niet in hierover anders te doen denken.

7. Voorts voeren verzoekers in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hen in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten en de opmerkingen met betrekking tot de interviews die verzoekster heeft afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van de asielpcedure. Zij vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien zij door verzoekers niet dienstig worden aangevochten, onverminderd overeind.

8. In acht genomen wat voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden, zoals bepaald in artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet, en dat aan verzoekster het voordeel van de twijfel moet worden gegeven.

9. Verzoekers tonen verder niet aan dat de door hen ingeroepen medische problemen in hun hoofde vervolging zou uitmaken of dat zij op basis hiervan vervolging zouden riskeren in hun thuisland. Evenmin tonen verzoekers middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate en betaalbare behandeling enig verband zou houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van de Vluchtelingenconventie en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zij maken niet aannemelijk dat zij (om redenen gelinkt aan de Conventie van Genève of aan de bepalingen opgenomen in de definitie van subsidiaire bescherming) geen of onvoldoende toegang hadden tot de beschikbare verzorgingsmogelijkheden in Albanië, temeer uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij en haar schoonmoeder toegang hadden tot de Albanese gezondheidsinstellingen (NPO verzoekster, p.10). Louter medische problemen op zich kunnen niet leiden tot de toekenning van internationale bescherming. Deze motieven zijn van louter medische aard en als dusdanig houden geen verband met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging.

10. Wat betreft de verwijzing naar de rechtspraak van de Raad van State, brengt de Raad in herinnering dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt.

11. Verzoekers tonen gelet op het voorgaande dan ook niet aan dat zij bij een terugkeer naar Albanië een gegronde vrees hebben voor vervolging of een reëel risico lopen op ernstige schade bij een terugkeer naar Albanië.

12. Uit niets blijkt dat er heden in Albanië een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

13. Wat betreft artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregelen in. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde.

Vervolgens tonen verzoekers niet aan dat er hen in casu geen daadwerkelijk rechtsmiddel ter beschikking stond in de zin van de artikelen 6 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM). Een schending van artikel 13 EVRM betreffende het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel kan bovendien niet op zichzelf worden ingeroepen, maar moet steeds samen met de schending van andere door het verdrag beschermde rechten en vrijheden worden opgeworpen. Te dezen koppelen verzoekers de schending van artikel 13 van het EVRM enkel aan de schending van artikel 6 EVRM en artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). In deze wijst de Raad erop dat deze artikelen niet van toepassing zijn op beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het

verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008; RvS 13 december 2011, nr. 216.638; RvS 7 juli 2006, nr. 161.169; EHRM 5 oktober 2000, nr. 39.652/98, Maaouia/Frankrijk), zodat verzoekers zich hier niet op kan beroepen. Vermits de schending van een ander door het EVRM beschermd recht of beschermde vrijheid dus niet op ontvankelijke wijze is opgeworpen, kan een schending van artikel 13 EVRM evenmin op ontvankelijke wijze worden opgeworpen.

14. De artikelen 2 en 3 van de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De motieven van de bestreden beslissingen kunnen echter op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

15. Verzoekers klagen in hun verzoekschrift aan dat de verwerende partij toepassing gemaakt heeft van de versnelde procedure terwijl zij de door artikel 57/6/1, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet gestelde termijn van vijftien werkdagen om haar beslissingen te nemen na ontvangst van het verzoek, niet respecteerde. De Raad wijst er op dat de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien de in voormelde bepaling vermelde termijn van 15 werkdagen werd overschreden. Het overschrijden van die termijn heeft louter tot gevolg dat de in artikel 39/57, § 1 van de Vreemdelingenwet vermelde beroepstermijn in casu geen 10 dagen betreft, doch wel 30 dagen (cf. Parl. St. Kamer, 2016-2017, nr. 54-2548/001, p. 110-116). Het overschrijden van voormelde termijn van 15 werkdagen brengt verder geen bevoegdheidsverlies met zich mee en verhindert het niet dat de behandelingsprocedure wordt versneld. Evenmin wordt de commissaris-generaal opgelegd om in zijn beslissing op grond van voormeld artikel uitleg te vermelden waarom de vooropgestelde termijn niet werd nageleefd. Verzoekers kunnen dan ook niet worden gevolgd in zoverre zij menen dat de overschrijding van de termijn van vijftien werkdagen het CGVS belet om een versnelde procedure voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming toe te passen (ibid., p. 112). Het feit dat de bestreden beslissingen vermelden dat een 'versnelde' procedure werd toegepast in deze dossiers, neemt bovendien niet weg dat aan de beslissing een volledig en ten gronde onderzoek is voorafgegaan: "Een verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond beschouwen vereist een volledig en ten gronde onderzoek van de aanvraag." (ibid., p. 113). In dit kader kan er verder nog op gewezen worden dat "volgens de huidige stand van de wetgeving, het feit dat een verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond wordt beschouwd, geen enkel gevolg heeft op het verloop van de asielprocedure, en meer in het bijzonder op het niveau van het beroep voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen" (ibid., p. 116).

16. Gelet op wat voorafgaat, lijkt het erop dat verzoekers geen substantiële redenen hebben opgegeven om hun land van herkomst, Albanië, in hun specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komen."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van de terechtzitting van 23 januari 2026 om 9.30 uur staat het volgende vermeld:

“De zaken 339 052 en 339 065 (volgnr. 10) worden samen opgeroepen en met akkoord van alle verzoekende partijen gezamenlijk behandeld.

Tolk 1022 legt de eed af en tolkt Albanees – Nederlands in beide zaken.

De voorzitter verwijst naar de gronden van de beschikkingen die het voorwerp uitmaken van de verzoeken om te worden gehoord. Verzoekers volharden erin dat zij medische problemen hebben, die zij ook hebben aangetoond middels getuigschriften, en dat om die reden ten onrechte geen bijzondere procedurele noden in hunnen hoofde werden aanvaard en zij voldoende in staat werden geacht om hun verhoor bij verweerder op een volwaardige wijze af te leggen. De bijgebrachte medische getuigschriften wijzen wel degelijk op cognitieve problemen, en verweerder is niet bevoegd om de bevindingen van een arts te weerleggen, tenzij hij zelf een arts aanstelt om verzoekers bijkomend te onderzoeken, wat hij heeft nagelaten te doen. Ten gronde menen verzoekers dat verweerder in de bestreden beslissingen een onterechte appreciatie maakt door te stellen dat het onwaarschijnlijk is dat een zekere heer [D.] een gestolen bromfiets niet binnen zijn eigen netwerk maar wel door dhr. [P.] heeft laten herstellen. Verzoekers achten dit niet a priori onwaarschijnlijk en wijzen erop dat het volkomen normaal is dat dhr. [P.] zich geen vragen heeft gesteld toen dhr. [D.] voor het eerst langskwam als nieuwe klant. Verder bevraagd, stelt dhr. [P.] dat hij beter hier in België kan sterven dan terug te gaan Albanië. Mevr. [P.] wenst hier niets aan toe te voegen, maar stelt dat ook zij niet kan terugkeren. Mevr. [C.] heeft geen opmerkingen.”

5. Voormeld betoog doet geen afbreuk aan de vaststellingen die zijn terug te vinden in de beschikking van 28 oktober 2025.

5.1. De Raad stelt vast dat verzoekers nergens in hun verzoekschrift hebben aangevoerd dat de commissaris-generaal ten onrechte oordeelt dat er in hunnen hoofde geen bijzondere procedurele noden blijken. Zoals wordt geuid in punt 3 van voormelde beschikking: *“In de bestreden beslissingen komt vooreerst naar voor dat de verwerende partij van oordeel is dat op grond van het geheel van de gegevens in het administratief dossier er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in hoofde van beide verzoekers kan blijken. In de bestreden beslissingen wordt omstandig toegelicht dat bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) geen procedurele noden kenbaar zijn gemaakt door verzoekers, dat het persoonlijk onderhoud telkens op normale wijze verlopen is en dat geen specifieke steunmaatregelen werden verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hun rechten gerespecteerd worden en dat zij in de gegeven omstandigheden kunnen voldoen aan hun verplichtingen. Verzoekers laten deze motieven volledig ongemoeid, laat staan dat zij deze weerleggen. In voorliggend verzoekschrift stellen zij louter op algemene wijze dat ‘eventuele inconsistenties of onnauwkeurigheden in het relaas van de asielzoeker kunnen worden toegeschreven aan de toestand van intense psychologische stress waarin hij zich bevond op het moment van het interview’. Evenwel lichten zij dit geenszins toe, noch leggen zij enige medische attesten neer die hun psychologische problematiek verduidelijken of aantonen. Aldus voeren verzoekers geen enkel dienstig verweer en brengen zij geen concrete elementen bij die een ander licht werpen op de motieven van de bestreden beslissingen.”* (eigen onderlijning)

Uit de stukken in het administratief dossier kan niet blijken dat “intense psychologische stress” hen zouden verhinderd hebben om de asielprocedure op een gedegen wijze te doorlopen en in het kader van hun beschermingsverzoeken volwaardige verklaringen af te leggen. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat deze onderhouden op normale wijze zijn verlopen; er kunnen geen ernstige problemen worden afgeleid. Integendeel blijkt dat verzoekers beiden in staat waren het gesprek te volgen, de inhoud van de gestelde vragen te begrijpen en hierop antwoorden te formuleren. Verzoekers waren in staat om hun vluchtrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. Er kan uit het geheel van hun verklaringen geenszins worden afgeleid dat zij niet in staat waren om duidelijke verklaringen af te leggen, of niet bij machte waren om op een volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de asielprocedure deel te nemen. Er werden eenvoudige en duidelijke vragen gesteld, die zij kennelijk konden volgen en waarvan zij de logica en inhoud begrepen. Naar oordeel van de Raad kunnen er geen vaststellingen worden gemaakt die (de kwaliteit van) de persoonlijke onderhouden zouden kunnen hebben bemoeilijkt. Evenmin zijn er indicaties dat de betrouwbaarheid van de gespreksinhoud in het gedrang kwam. Bovendien hebben verzoekers nergens enig gewag gemaakt van psychologische problemen waardoor zij moeilijkheden zouden hebben om zich bepaalde feiten te herinneren.

Er liggen ook geen psychologische attesten voor die deze beweerde problematiek aantonen, laat staan toelichten. Verzoekers leggen geen enkel getuigschrift voor waarin een arts attesteert dat hun cognitieve vermogens en geheugenfuncties dermate zijn aangetast dat zij in de onmogelijkheid verkeren om de door hen beleefde gebeurtenissen op een coherente en consistente wijze naar voren te brengen of niet in staat zouden zijn geweest om volwaardige verklaringen af te leggen. Verzoekers stellen ter zitting dat de bijgebrachte medische getuigschriften wel degelijk wijzen op cognitieve problemen, maar duiden dit niet nader.

Zelf heeft verzoeker overigens nooit medische attesten neergelegd, maar beperkte hij zich tot eigen verklaringen, met name dat hij medicijnen nam tegen hoge bloeddruk en hij vergeetachtig is door stress (NPO B.P., p. 3-4, 7). Wat dit laatste betreft, wijst de Raad er nog op dat elk gehoorgesprek stress en emoties met zich meebrengt, maar in casu is er geen gegeven voorhanden waaruit blijkt dat stress en emoties verzoeker zouden hebben verhinderd de waarheid te vertellen en doorheen de administratieve procedure duidelijke, correcte, eensluidende en geloofwaardige verklaringen af te leggen. Verzoeker gaf in de vragenlijst 'bijzondere procedurele noden' bij de Dienst Vreemdelingenzaken daarenboven zelf eenduidig aan dat er geen elementen of omstandigheden waren die het vertellen van zijn verhaal of zijn deelname aan de procedure internationale bescherming konden bemoeilijken (vragenlijst bijzondere procedure noden DVZ B.P. van 10 januari 2025).

Er wordt bijgevolg geen afbreuk gedaan aan de motieven in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker waar wordt gesteld: *“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. U verklaarde dat u de ochtend van uw persoonlijk onderhoud medicijnen tegen hoge bloeddruk nam, maar dat deze geen invloed zouden hebben op het onderhoud (CGVS B. p. 4). Uw verklaringen dat uw geheugen niet op zijn best is (CGVS B. p. 5) en dat u vergeetachtig bent door stress (CGVS B., p. 7) worden op geen enkele objectieve manier gestaafd. U zegt louter dat u naar een dokter ging wegens pijn in uw achterhoofd (CGVS B., p. 14). Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”*

Verzoekster legde wel Franse medische attesten neer, die echter enkel aantonen dat zij aan reuma en hartproblemen lijdt. Nergens in de door haar voorgelegde attesten wordt gesteld dat zij onmogelijk op een normale wijze kan deelnemen aan een persoonlijk onderhoud, zij niet in staat zou zijn om volwaardige verklaringen af te leggen of om aan de asielpcedure deel te nemen. Dit bevestigde verzoekster overigens ook zelf door bij de Dienst Vreemdelingenzaken “neen” te antwoorden op de vraag *“Zijn er volgens u bepaalde elementen of omstandigheden die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken?”* (vragenlijst bijzondere procedure noden DVZ V.P. van 10 januari 2025). Door ter zitting louter het tegendeel voor te houden, slagen verzoekers er niet in hier anders over te doen denken.

Er wordt bijgevolg geen afbreuk gedaan aan de motieven in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster waar wordt gesteld:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Uit de door u neergelegde medische attesten uit Frankrijk blijkt dat u aan reuma en hartproblemen lijdt. U verklaarde aan het begin van uw onderhoud dat u lijdt aan migraine en stress, maar dat u in staat was om het interview af te leggen. Op de vraag van de protection officer wat hij kon doen om de stress te verminderen, antwoordde u louter dat de stress niet vanzelf weggaat. U verklaarde niet te weten of de medicijnen die u die ochtend innam een invloed op het onderhoud konden hebben. Gevraagd aan welke aandoeningen u lijdt, vermeldde u dat u reeds ingrepen aan het hart onderging en buikpijn en migraine heeft (CGVS V., p. 2). Wat betreft uw verklaring dat u vergeetachtig geworden bent (CGVS V., p. 10), moet er vastgesteld worden dat u dit niet vermeldde wanneer er gevraagd werd naar uw aandoeningen en dat u dit verder op geen enkele objectieve manier staft. Gevraagd of dit reeds door een arts vastgesteld werd, zei u louter dat u in het verleden reeds afspraken had bij de dokter en op 26 april 2025 een afspraak bij de neuroloog heeft (CGVS V., p. 10). Nergens in de door u neergelegde attesten wordt er melding gemaakt van een onmogelijkheid in uw hoofde om op een normale wijze een persoonlijk onderhoud te ondergaan, van het feit dat u niet in staat zou zijn om geloofwaardige verklaringen af te leggen of om aan de asielpcedure deel te nemen. Dit bevestigde u ook zelf (Vragenlijst bijzondere procedure noden DVZ V. d.d. 10 januari 2025). Voorts wijst niets uit het verloop van uw persoonlijk onderhoud, waar u gedetailleerde en duidelijke verklaringen aflegde, er op dat u niet in staat zou zijn op adequate wijze uw asielmotieven uiteen te zetten. Bij de aanvang van het persoonlijke onderhoud werd u bovendien meegedeeld dat, wanneer u nood zou hebben aan een pauze of wanneer u vragen niet goed zou begrepen hebben, u dit steeds kon aangeven (CGVS V., p. 2). Tijdens het persoonlijk onderhoud werden door u geen meldingen gemaakt van ongemakken. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige

procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Gelet op voorgaande is geenszins aangetoond dat “*intense psychologische stress*” een impact zou hebben gehad op verzoekers’ verklaringen.

Verzoekers tonen overigens niet concreet aan en maken niet hard dat er in casu bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseren zij waaruit deze eventuele maatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Verder duiden zij niet aan hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van hun beschermingsverzoeken of de in de bestreden beslissingen gedane beoordeling.

Gelet op het voorgaande is geenszins aangetoond dat verzoekers’ gezondheidsproblemen een impact hebben gehad op hun verklaringen. Verzoekers slagen er niet in de vele inconsistenties, tegenstrijdigheden, onaannemelijkheden en vaagheden in hun verklaringen, zoals door de commissaris-generaal vastgesteld en hernomen in punt 5.1. van voormelde beschikking, te verklaren of te weerleggen. Verzoekers’ gebrekkige verklaringen over kernelementen van hun relaas zijn zo fundamenteel dat er bezwaarlijk enig geloof aan kan worden gehecht.

5.2. Verzoekers voeren ter zitting verder aan dat verweerder een onterechte appreciatie maakt door te stellen dat het onwaarschijnlijk is dat D. een gestolen bromfiets niet binnen zijn eigen netwerk maar wel door verzoeker heeft laten herstellen, maar ook dit argument hebben zij in hun verzoekschrift nooit aangebracht. Zoals geduid in punt 5.1. van voormelde beschikking beperkten verzoekers zich tot een algemeen betoog, zonder dit verder concreet toe te lichten en zonder de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing concreet te weerleggen.

De Raad beklemtoont dat een verzoek tot horen er niet toe strekt om onvolkomenheden in het verzoekschrift alsnog recht te zetten of om nieuwe middelen of argumenten aan te voeren. Een vraag tot horen na een beschikking op grond van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet heeft immers uitsluitend tot doel mee te delen dat men zijn standpunt alsnog op de terechtzitting wil uiteenzetten. Die vraag biedt de verzoeker echter geenszins de mogelijkheid nieuwe middelen of argumenten aan te voeren. Het gaat er enkel om dat wie daarom verzoekt de mogelijkheid krijgt zijn standpunt op de terechtzitting uiteen te zetten indien hij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen argumentatie (RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; RvS 29 oktober 2013, nr. 10.017 (c)). Een verzoek tot horen dient niet om het verzoekschrift uit te breiden, en kan en mag derhalve niet als dusdanig worden gebruikt.

Verzoekers laten verder na aan te tonen dat zij dit argument niet eerder konden ontwikkelen in hun inleidend verzoekschrift. Verzoekers’ aangevoerde argumentatie, zoals uiteengezet in hun betoog ter terechtzitting, is bijgevolg laattijdig en niet ontvankelijk.

Verzoekers brengen bijgevolg, gelet op het voorgaande, geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan wat in de bestreden beslissingen en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

6. Bijgevolg geven verzoekers geen substantiële redenen op om hun land van herkomst, Albanië, in hun specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als personen die internationale bescherming genieten in aanmerking komen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend zesentwintig door:

M. MAES TORRES LOREDO,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES TORRES LOREDO